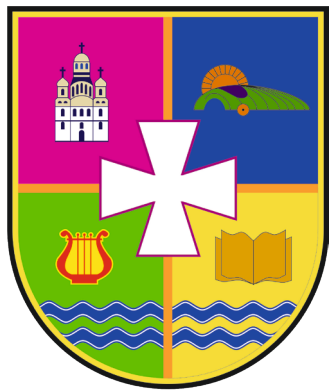

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №24 (99) З ГРУДНЯ 2021 РОКУ

У центрі первинної медико-санітарної допомоги офіційно відкрили аптечний пункт

Попри те, що жителі громади вже мали змогу відвідати аптечний пункт у стінах Білоцерківського центру первинної медико-санітарної допомоги й купити ліки безпосередньо в медустанові, 23 листопада 2021 року відбулася офіційна церемонія його відкриття. Як і годиться, з урочистим перерізанням стрічки.

На захід прибули представники ТОВ «СВ Медікал» – фармацевтичного підприємства, яке працює в Полтаві з 2013 року й виграло конкурс із оренди торговельної площі в центрі ПМСД.

Директорка товариства Лідія Володимирівна Зайцева та заступник директора Михайло Михайлович Довгий розповіли, що в аптечному кіоску в с. Білоцерківка по черзі працюватимуть троє досвідчених працівників, які зможуть належним чином обслуговувати покупців. Мережа аптек «СВ Аптека» є учасником державних програм «Доступні ліки», «Інсулін безоплатний або з доплатою», «Нецукровий діабет», «Розлади поведінки і психіки та епілепсія» та має відповідні договори з НСЗУ. Тож у кіоску можна отримати ліки за цими програмами безплатно або з доплатою за наявності електронного рецепту від сімейного лікаря. Крім того діють соціальні програми для учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС (безплатний відпуск ліків за рецептами лікаря), учасників АТО (спеціальні знижки) та для всіх покупців (накопичувальні бонусні карти).

Можливе замовлення медикаментів безпосередньо в аптечному пункті, за телефоном 0500102338 або на корпоративному сайті sv-apteka.org

Отже, потреба їздити за ліками у Велику Багачку чи Полтаву відпадає.

Утім, жителі громади вже переконалися, як це зручно, коли аптечний кіоск розташований недалеко від домівки. Не треба нікуди їздити, немає потреби й зберігати вдома цілий «арсенал» медичних препаратів на випадок хвороби. Головне ж – можна розпочинати лікування одразу після призначення лікаря. Працює кіоск у понеділок – п'ятницю з 8.00 до 18.00, у суботу з 8.00 до 12.00.

А Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко, виступаючи на церемонії з нагоди відкриття аптечного кіоску, зазначив, що сільська рада постійно прагне задовольнити потреби жителів громади. У період пандемії коронавірусу на перший план вийшли питання збереження здоров'я, співпраця з медичними структурами. У подальшому, запевнив І. В. Лещенко, сільська рада й надалі піклуватиметься про зручності людей, які живуть на території громади.

Та на цьому приємні вчистості в центрі ПМД не закінчилися. Наступного дня медустанова отримала від національної компанії «Нафтогаз України» цінний подарунок – сучасний телевізор. Його вручив заступник директора ГПУ «Полтавагазвидобування» із взаємодії з органами влади Павло Миколайович Кишкар.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Урочиста мить перерізання стрічки.

Провізор К. В. Шарай за роботою.

На церемонії офіційного відкриття аптечного кіоску. На передньому плані – білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, директорка ТОВ «СВ Медікал» Л. В. Зайцева та директорка КНП «Центр ПМСД» Білоцерківської сільської ради М. С. Яремко.

Шановні жителі Білоцерківської ТГ!

7 грудня своє професійне свято відзначатимуть працівники органів місцевого самоврядування й депутати місцевих рад.

Це свято – вияв поваги до людей, які своєю щоденною скромною та наполегливою працею розв'язують повсякденні проблеми територіальних громад, відстоюють інтереси людей, дбають про майбутнє свого краю. Це свято – свідчення важливості місцевого самоврядування в житті держави.

Українці здавна обирали своїх представників для управління в різних галузях життєдіяльності. Проте в наші дні демократичні традиції самоврядності набули особливої ролі. Саме на органи місцевого самоврядування покладено відповідальність за основні процеси життя територіальних громад. І це правильно, адже на місцях краще знають проблеми й питання, які потребують першочергового вирішення.

Напередодні свята щиро бажаю всім працівникам місцевого самоврядування міцного здоров'я, великого щастя, благополуччя, успіхів та наполегливості в роботі.

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради,
голова ради директорів ПП «БІАГР».

Шановні працівники виконавчих органів Білоцерківської сільської ради, колеги-депутати!

Сьогодні місцеве самоврядування є дієвим інструментом вирішення багатьох територіальних проблем.

Жителі Білоцерківської ТГ довірили нам представляти їхні інтереси в сільській раді, вирішувати найскладніші життєві питання та повсякчас підвищувати рівень життя людей.

Представляти громаду, знати проблеми людей і докладати всіх зусиль до їх вирішення – почесна й відповідальна місія. Переконана, що повністю виконати її можуть лише справжні лідери, небаїдухи та активні люди, які сповна служать громаді.

З нагоди нашого спільного свята прийміть щирі вітання та побажання миру, добра, злагоди, здоров'я й подальших успіхів на благо розквіту нашої рідної Білоцерківської громади. Будьте завжди з людьми, любіть свій край і рідну громаду! Родиноного затишку й благополуччя вам і вашим сім'ям.

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради,
генеральний директор ПП «БІАГР».

Шановні депутати сільради, члени виконкому, працівники виконавчого комітету!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Дня місцевого самоврядування.

Демократичну державу неможливо уявити без системи місцевого самоврядування. Саме органи місцевого самоврядування забезпечують реальну участь людей у розв'язанні соціальних проблем громадян, налагоджують зв'язки між громадою та органами влади.

Дякую вам за вашу активну життєву позицію, любов до рідного краю, наполегливу працю на благо громади, компетентність та високу відповідальність перед людьми. Особливі слова подяки – ветеранам самоврядування, які вклали часточку своєї душі в його становлення та розвиток. Хай їхній багатий досвід допоможе в повсякденній діяльності кожного з нас.

Бажаю всім міцного здоров'я, добробуту, терпіння, витримки й віри. Попереду в нас багато роботи, проте разом, спільними зусиллями ми сприятимемо розвитку та змінам на краще в нашій Білоцерківській ТГ.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

День Гідності та Свободи

Це знакове свято для кожного патріота України. Його відзначають 21 листопада, віддаючи належну шану учасникам Помаранчевої революції (2004) та Революції гідності (2013—2014).

Молодь має знати свою історію, пишатися героями й примножувати їхні здобутки. Тому в усіх навчальних закладах громади відбулися

бесіди, перегляд відео, інші виховні заходи, зокрема флешмоби.

Не залишилися осторонь і працівники культури громади. Зокрема бібліотекарі підготували викладки літератури, а працівники Білоцерківського СБК влаштували для вихованців гуртків, які діють на базі закладу, флешмоб.

Засідання жіночого клубу

У жовтні цього року на базі Білоцерківського СБК запрацював жіночий клуб «Лада».

Його учасниці – енергійні, активні, небайдужі представниці прекрасної статі, які збираються разом, щоб обговорити спільні проблеми, розповісти про свої досягнення й творчі плани. Так, найближчим часом заплановані зустрічі з лікарем, косметологом, юристом,

психологом.

Спілкування в такому форматі не лише збагачує знаннями, а й дарує позитивні емоції.

Нещодавно відбулося чергове засідання клубу. Цікава доповідь Катерини Василівни Шарай про здоровий спосіб життя викликала жваве обговорення. А проведене нею анкетування спонукало багатьох переосмислити свої звички та приділяти більше уваги здоров'ю.

Учасниці клубу під час обговорення.

Сесія сільської ради

30 листопада відбулася 12 сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання. Депутати внесли зміни до показників бюджету, розглянули низку інших пи-

тань життєдіяльності громади (загалом понад 250). Як завжди, більшість із них стосувалася надання дозволів на приватизацію земельних ділянок, виготовлення документів.

У Білоцерківці побував екобус

Екобус – це одна з екологічних ініціатив у рамках програми Полтавської обласної ради «Екологічні ініціативи Полтавської області на 2019-2021 роки». Мікроавтобус курсує областю за попередньо складеним графіком та збирає використані батарейки, люмінесцентні лампи, ртутні термометри й інші небезпечні відходи. Згодом їх належним чином утилізують.

24 листопада екобус завітав і до нашої громади. Екосвідомі жителі Білоцерківки здали 32,5 кг використаних батарейок та

67 люмінесцентних ламп. Завдяки небайдужим людям ці батарейки та лампи тепер не розкладатимуть-

ся на смітниках, отруюючи довкілля, а попрямують на безпечну утилізацію.

Екобус протягом дня «працював» у Білоцерківці.

Без права на забуття

27 листопада українці по всьому світу згадували невинно убієнних штучним голодом 1932—1933 рр. та 1947 року. Тематичні викладки літератури в бібліотеках, години скорботи в навчальних закладах, покладення квітів до пам'ятних знаків, участь у Всеукраїнській акції «Запали свічку пам'яті» – ось неповний перелік заходів, які відбулися в Білоцерківській громаді з нагоди Дня пам'яті жертв голодоморів.

Майже 90 років минуло від страшно-го злочину, скоєного сталінським режимом задля знищення та залякування українського народу. Попри засекречення архівів, замовчування й заборону на поширення будь-якої інформації, попри кілька спроб переписати історію, приховати злочин не вдалося. Ми маємо пам'ятати про нього, не допустити повторення й заповідати майбутнім поколінням берегти цю пам'ять.

Майстер-клас Тетяни Іващенко

18 листопада до Красногорівки з'їхали вчителі музичного мистецтва з усієї громади. Досвідчена викладачка, керівниця відомих творчих колективів, натхненна популяризаторка мистецтва Тетяна Іващенко провела для них майстер-клас. Маючи незабавний хист бачити в кожній дитині талант, Тетя-

на Миколаївна поділилася з колегами своїми здобутками й секретами заохочення учнів.

Гості насолоджувалися виступами юних ложкарів, вокалістів та інструментального ансамблю, співали разом із дітьми, виготовляли з солоного тіста нотний стан.

Витупає інструментальний ансамбль і його керівниця Тетяна Іващенко.

Нам і нашим дітям тут жити...

Неабиякою проблемою в нашій громаді є несанкціоновані сміттєзвалища. Періодично небайдужі жителі прибирають купи сміття, які накидають їхні односельці, а сільська рада наймає транспорт та вивозить неспотріб. Але невдовзі на цьому ж місці або десь поряд з'являються нові й ще більші купи сміття.

Хтось може заперечити, що неспотріб нікуди дівати. Наприклад, гілки, опале листя заборонено спалювати. Але ж кожен господар може обладнати у себе на подвір'ї місце для компостування й за рік чи два отримати цінну органічну речовину, яка знадобиться, щоб підживлювати городні культури.

Можу погодитися з тим, що позбутися брудливих відходів і справді складно. Та йдеться не лише про биту цеглу чи шматки тирки. Якби ви побували на тих сміттєзвалищах і побачили, що викидають люди! Гнилі картоплі, тушки й шкури тварин, яєсь пір'я... Це ж усе органіка,

яку можна компостувати. А ще викидають багато пляшок – як скляних, так і пластикових, купи інших речей із пластику.

У нас у громаді стоять контейнери для збирання скла, пластику, паперу. То неже не можна пройти кілька метрів і донести пляшки до контейнерів, а не кидати їх у куцах?

Загальновідомо, що пластикові пляшки розкладаються від 450 до 1000 років (це залежить від складу пластику та клімату), при цьому виділяють токсичні речовини, які забруднюють ґрунт, потрапляють у підземні води, колодязі...

Якщо вам байдуже до того, що свідомі сусіди змушені розгрібати після вас смітники, то подумайте про своїх дітей, онуків, правнуків. Їм жити на цій землі, дихати цим повітрям і пити забруднену воду.

Н. П. ПАДАЛІЙ,

заступниця Білоцерківського сільського голови.

Нові обмеження

Кабмін вніс зміни до своєї «карантинної» постанови. Людям, які не мають принаймні одного щеплення проти COVID-19 або негативного тесту чи сертифіката про одужання, у жовтому рівні епідемічної небезпеки заборонено відвідувати заклади культури, кафе, бари, брати участь у культурних, спортивних, релігійних та інших заходах. Відвідування магазинів, банків, аптек не обмежується при дотриманні всіх епідемічних правил (носіння маски та дистанція 1,5 м).

Незабутні враження

Одразу два заходи відбулися 21 листопада в Білоцерківському СБК. Методистка Тетяна Кравчун разом із діджеєм Сергієм Тараном організували та провели по обіді розважальний захід для молоді з нагоди Дня студента. Конкурси, розваги й дискотека запам'ятаються надовго.

Консультація

Субсидія на житлово-комунальні послуги: кому й скільки

Почався опалювальний сезон, а отже, зросло витрати на житлово-комунальні послуги. Чи можна оформити державну допомогу у вигляді субсидії, хто на неї має право та в якому розмірі вона виплачується? Про це ми попросили розповісти завідувачку сектору соціального захисту населення виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради З. М. ЗЛЕНКО.

– Почну з того, що в разі звернення за призначенням субсидії протягом 2-х місяців з початку опалювального сезону вона призначається з початку такого сезону, але не раніше дня виникнення права на її отримання.

– **Опалювальний сезон почався 15 жовтня, тож якщо подати документи до 15 грудня, можна отримати субсидію ще й за жовтень і листопад?**

– Саме так. Зазвичай для оформлення субсидії достатньо заповнити заяву та декларацію (за встановленими формами).

Орендарі житла додатково додають договір найму (оренди) житла. Якщо існує заборгованість зі сплати комунальних послуг, попередньо слід укласти договір реструктуризації заборгованості й надати його копію. Якщо в декларації зазначені доходи, інформація про які відсутня в офіційних джерелах (отже, органи соціалістичну не можуть її перевірити), подається ще й довідка про доходи або письмове пояснення.

Зверніть увагу! Заява та декларація вважаються не поданими, якщо: не внесені у повному обсязі відомості про членів домогосподарства

та членів їхніх сімей (прізвище, ім'я та по батькові, сімейний стан, дата народження, серія і номер паспорта чи іншого документа, що посвідчує особу, реєстраційний номер облікової картки платника податків (крім осіб, які через свої релігійні переконання відмовилися від прийняття реєстраційного номеру облікової картки платника податків і мають відмітку в паспорті);

не зазначені відомості про адресу домогосподарства та номери особових рахунків.

– **На який термін призначається субсидія?**

– Житлова субсидія призначається з дати звернення й розраховується до закінчення сезону: на неопалювальний сезон – із 1 травня по 30 вересня; на опалювальний сезон – із 1 жовтня по 30 квітня.

Субсидія для відшкодування витрат на придбання твердого палива та скрапленого газу призначається на календарний рік.

– **Як розраховується субсидія? Чи може людина попередньо визначити, чи може вона претендувати на субсидію? Або: чи правильно її нарахували?**

– До уваги беруться доходи всіх членів домогосподарства, які зареєстровані й фактично проживають за вказаною адресою. Плюс доходи членів сім'ї, які зареєстровані за іншою адресою (чоловік, дружина, неповнолітні діти).

Не враховуються доходи батьків у разі призначення субсидії студентам, які зареєстровані у гуртожитках за місцем навчання, а також доходи

одного з подружжя, якщо обом понад 60 років і вони проживають у сільській місцевості; одного з батьків дитини, які розлучені/не перебувають у шлюбі у разі призначення субсидії другому, осіб, безвісно відсутніх/зниклих безвісті. Якщо особа зареєстрована, але не проживає в помешканні, потрібно надати документи, що підтверджують не проживання особи за адресою. В окремих випадках складається акт обмеження матеріально-побутових умов.

Для розрахунку субсидії враховується дохід:

за III–IV квартали попереднього року – у разі призначення субсидії з початку неопалювального сезону;

за I–II квартали поточного року – у разі призначення з початку опалювального сезону;

за два квартали, що передують місяцю, який передуює місяцю звернення за призначенням субсидії, – у разі призначення субсидії після початку опалювального (неопалювального) сезону.

Непрацюючим пенсіонерам, які не мали інших доходів, крім пенсії, до доходу враховується пенсія за місяць, що передуює місяцю, попередньому до місяця, з якого призначається житлова субсидія. У разі призначення субсидії з початку опалювального сезону – за серпень, з неопалювального – за березень.

Особам, які не мали доходів або мали доходи в розмірі, меншому від мінімальної заробітної плати, та/або такі особи не сплатили ЄСВ, дохід враховується у розмірі мінімальної заробітної плати станом на кінець періо-

ду, за який враховуються доходи.

Для фізичних осіб-підприємців, які обрали спрощену систему оподаткування, до сукупного доходу за кожен місяць враховується:

для платників єдиного податку I групи – одна мінімальна зарплата;

II групи – дві;

III групи – три «мінімалки».

Розмір субсидії розраховується як різниця між сумою всіх платежів за житлово-комунальні послуги (у межах соціальних норм) та обов'язковим відсотком платежу.

У свою чергу обов'язковий відсоток платежу визначається так: щомісячний дохід на одну людину ділиться на половину прожиткового мінімуму на 1 січня поточного року й множиться на 15%.

Ще один важливий нюанс. Субсидія призначається на підставі єдиних для всієї України соціальних норм житла: 13,65 кв. м на одну особу + 35,22 кв. м на сім'ю.

Непрацюючим непрацевдатним особам, які проживають самі, субсидія призначається на понаднормову площу житла (збільшену не більше, ніж на 30%), якщо заявник зазначив це у заяві.

Насамкінець варто наголосити: громадяни, яким надається житлова субсидія, зобов'язані щомісяця сплачувати вартість фактично спожитих житлово-комунальних послуг. Якщо змінюється місце проживання або склад сім'ї, слід поінформувати про це органи соціалістичну в місячний термін.

– **Дякую за консультацію.**

Спілкувалася
Дарина СОЛОДКА.

Іван Лещенко: «Постійно доводиться вирішувати, що важливіше – нагальні поточні проблеми чи майбутні перспективні питання»

Напередодні Дня працівників місцевого самоврядування, який в Україні відзначають 7 грудня, ми зустрілися з Білоцерківським сільським головою Іваном Васильовичем Лещенком та попросили розповісти, що зроблено за рік, який минув після виборів, а також поділитися планами на майбутнє.

— Іване Васильовичу, 25 жовтня 2020 року жителі Білоцерківської громади вдруге довірили Вам посаду Білоцерківського сільського голови. Минув рік. Що вдалося зробити за цей час?

— Цей рік ми прожили в новому складі, адже громада змінила свою конфігурацію: до неї приєдналася територія колишньої Рокитянської сільської ради. Зрозуміло, що додалося багато проблем, які потребують вирішення та значних фінансових вкладень.

Життя постійно ставить перед нами серйозні виклики, ми не залишаємо їх без реагування, і це вимагає додаткових коштів. Подорожчали енергоносії: газ, електроенергія (більше ніж 6 грн за 1 кВт для бюджетників)...

Прикро, що в державі відмінили субвенцію на розвиток інфраструктури. На початковому етапі децентралізації новостворені ОТГ у сільській місцевості отримували від держави відчутний фінансовий ресурс – своєрідний бонус. Так, 2016 року, одразу після створення Білоцерківської ОТГ, нам надійшло 4,9 млн грн додаткових коштів. Наступного року сума була вже меншою, бо об'єднаних територіальних громад додалося, й виділені кошти поділили на всіх. Ще через рік – іще меншою... А вже з 2019 року змінилися «правила гри»: ця субвенція була відмінена.

Така допомога і зараз була б не зайвою для сільських громад, адже треба й надалі забезпечувати розвиток інфраструктурних об'єктів. Це були прогнозовані і гарантовані державою кошти, які можна було використувати на розвиток.

Цього року ми не лише не отримали державну субвенцію, а й віддаємо значну частину коштів у держбюджет. Таке вилучення зумовлене законодавством України. Бо в нашій громаді створено багато робочих місць і є відрахування податку з доходів фізичних осіб. До речі, у нас показник цього податку вищий, ніж у середньому по Україні. Тому для збалансування бюджетів різних громад і необхідна така норма закону. На наступний рік теж прогнозується вилучення, причому в трохи більшому розмірі, ніж зараз.

— То як за таких умов вам вдається знаходити кошти й реалізовувати різноманітні проекти?

— Сільська рада, на мій погляд, ухвалила цілком реалістичний бюджет на цей рік, де передбачено лише нагальні видатки. Підтвердженням цього є те, що планові показники виконуються, навіть є незначне їх перевиконання. Це дає можливість профінансувати поточні питання та виконувати ті програми, які ми прийняли цього року. Тому цей рік у фінансовому плані ми повинні завершити непогано – попри вилучення.

Наша громада постійно бере участь у різних конкурсах, які дозволяють залучати додаткові кошти. Так, щороку ми подаємо проекти на конкурси «Обласний бюджет участі» та «Шкільний громадський бюджет» і виграємо в них. Завдяки цьому сільська рада реалізовує проекти, витрачаючи лише 50% їхньої вартості. Решта 50% – це кошти обласного бюджету.

Хотів би наголосити, що участь у цих конкурсах – це не лише економія коштів. Не менш важливо, що таким чином звичайні жителі громади виявляють актуальні питання, які слід вирішувати. Тобто не сільрада згори розподіляє кошти, а люди підказують, куди насамперед слід спрямувати гроші.

— Розкажіть, будь ласка, докладніше про ці проекти.

— Цього року ми продовжили реалізовувати проектні заявки, які виграли за попередній 2020 рік. Адже голосування та оголошення результатів конкурсу відбувається восени, а кошти виділяються тільки наступного року.

Зокрема цього року ми встановили вуличні тренажери для жителів сіл Рокита, Бірки. До кінця року плануємо встановити їх і в с. Поділ. Придбана мобільна сцена для проведення різних масових заходів.

У конкурсі «Шкільний громадський бюджет» (ШГБ) виграли співфінансування одразу чотирьох проектів: «Покращення матеріального забезпечення для Попівського ЗЗСО I-II ст.» (облаштування класів новими меблями); «Облаштування місця активного відпочинку «Спортивне містечко» для учнів села Балаклії» (встановлення вуличних тре-

нажерів); «Сучасним дітям – сучасний кабінет математики (у рамках проведення «Року математики»)» (мультимедійне обладнання, ноутбук, принтер та ін. для Красногорівського ЗЗСО I—III ст.); «Мобільний кінотеатр просто неба Білоцерківської ЗОШ I-III ступенів». Усі вони вже реалізовані.

На стадії реалізації перебуває проект-переможець обласного конкурсу проектів розвитку територіальних громад «Будівництво твердопаливної котельні для Балакліївського НВК – загальноосвітньої школи I-II ступенів – ДНЗ».

Крім того, минулого року Білоцерківська громада стала переможцем міжнародного швейцарсько-українського проекту DECIDE – «Децентралізація для розвитку демократичної освіти». Цей проект розрахований на кілька років. Він передбачає розвиток ефективної системи управління освітою в громаді. Завдяки проекту громада почала роботу над створенням Стратегії розвитку громади та Стратегії розвитку освіти громади – фундаментальних документів, які потрібні для розвитку громади та освіти. Так, ми почали вводити систему НАССР, завдяки якій громада має можливість поліпшити систему харчування в закладах освіти; у школах ведеться робота по створенню піклувальних рад, запровадженню курсу «Навчаємось жити в громаді» та багато іншого.

Цього року Білоцерківська територіальна громада виграла три проекти бюджету участі (облаштування парку в с. Полове, облаштування місця відпочинку в с. Мостовівщина та встановлення спортивного майданчика в с. Дзюбівщина), а також три проекти шкільного громадського бюджету (облаштування двох класів інформатики в Красногорівці та Рокиті, створення інтерактивного середовища в класі української мови та літератури). Реалізація цих проектів запланована на 2022 рік.

— А ще ж багато зроблено за спонсорські кошти...

— Саме так. Суттєву допомогу громаді надає потужне підприємство «Білоцерківська агропромислова група» та особисто її керівник Віктор Володимирович Кордубан. Завдяки цій допомозі у Білоцерківці з'явилася зона відпочинку, дитячий та спортивний майданчики, міні-футбольне поле зі штучним покриттям.

Коштом ПП «БІАГР» відремонтовано приміщення центру первинної медико-санітарної допомоги, закуплено меблі та частину обладнання.

Хотів би згадати й благодійників, які допомагають іншим населеним пунктам. На території с. Рокита господарює потужне підприємство ПрАТ «Оріль-Лідер». Щороку воно проводить конкурси соціально важливих проектів, і переможці отримують співфінансування. Таким чином було створено майданчик для твердих побутових відходів у с. Рокита: 50% його вартості профінансувала сільська рада, ще 50 – Новомосковська філія ПрАТ «Оріль-Лідер». Зараз разом допомагаємо Рокитянському ЗЗСО I—III ступенів обладнати харчоблок.

— Ваша громада порівняно з іншими має доволі розгалужену мережу ФАПів...

— Торік депутати сільської ради ухвалили рішення про створення окремого центру ПМСД, цього року він нарешті повноцінно запрацював. Тепер потрібно, щоб якомога більше жителів громади уклали декларації з лікарями нашого центру, адже від цього залежить фінансування закладу. Бо НСЗУ перераховує кошти залежно від кількості укладених декларацій. Буде більше декларацій – надійде більше коштів, які можна використати на оплату праці медперсоналу та забезпечувати розвиток медичної галузі.

Мережа ФАПів у нас велика, ми її не скорочуємо й дбаємо про належне утримання. Однак матеріальна база багатьох (крім центру ПМСД у Білоцерківці) потребує поліпшення. Коли нам довелося оформляти документи для отримання ліцензії на медичну практику, виявилось, що переважна більшість із них не відповідає елементарним вимогам. Тому плануємо наступного року розпочати роботи в цих закладах для приведення їх до відповідності вимогам законодавства.

Така ж ситуація і з навчальними закладами. На жаль, демографічна ситуація невтішна, кількість населення стрімко зменшується, зменшується й кількість учнів. Тому рано чи пізно доведеться працювати над оптимізацією мережі медичних та освітніх закладів.

Це процеси, які є об'єктивними. Ми не можемо на них вплинути й мусимо з ними миритися та враховувати в роботі.

— І все ж, мабуть, це більше проблеми майбутнього. А які нагальні питання вирішуєте зараз?

— Кілька днів тому розпочався капітальний

ремонт другого поверху споруди, де функціонують ЦНАП і центр ПМСД. Тут працюватимуть виконавчі органи сільської ради, тож у майбутньому матимемо повноцінний адміністративний центр.

Цього року ми продовжили роботи з виготовлення генеральних планів окремих населених пунктів. На їх основі плануємо розпочати роботи щодо затвердження загального плану просторового розвитку території громади.

Це дуже не дешево задоволення, однак закон передбачає, що вже найближчим часом без комплексного плану території

не можна буде розпочати будь-яке будівництво. Тобто подальший розвиток громади без цього плану стане неможливим.

План просторового розвитку – це перспективне бачення на кілька десятиліть уперед. Він ув'яже практично всі питання будівництва з розвитком території.

Постійно доводиться вирішувати, що важливіше: нагальні поточні проблеми чи майбутні перспективні питання.

Зайвих коштів у нас немає, й хотілося, щоб ми більше залучали державні кошти. Для цього у нас є всі можливості, тому закликаю всіх брати участь у грантових конкурсах, долучатися до голосування на підтримку тих чи інших проектів.

— А які, на Вашу думку, найактуальніші проблеми?

— Наступного року гостро постануть виклики, пов'язані з подорожчанням енергоносіїв. Тарифна політика зараз непрогнозована й не дає можливості правильно сформулювати бюджетні запити. Якесь приблизні прогнози можна зробити хіба що на кілька місяців наперед. Але ж бюджет приймається на рік. Як можна закладати якісь суми в бюджет, коли невідомо, скільки коштуватимуть комунальні послуги, харчування учнів, підвезення їх до навчальних закладів?

— І вплинути на ці проблеми сільрада не може...

— Так. Ми не можемо впливати на ці процеси.

— Що в планах на майбутнє?

— Працюватимемо далі. Ми маємо проєк-

Спілкувалася Зінаїда МАТЯШОВА.

«Жоден депутат не зможе ефективно працювати без підтримки виборців»

Минуло трохи більше року відтоді, як 25 жовтня 2020 року відбулися місцеві вибори. На них жителі Білоцерківської громади обрали 22 депутатів сільської ради.

Що зроблено за рік роботи? Які проблеми та виклики довелося долати? Такі запитання ми адресували окремим обранцям громади.

Оксана Анатоліївна Кордубан:

— Колеги-депутати обрали мене головою комісії з питань планування, фінансів, бюджету, соціально-економічного розвитку, житлово-комунального господарства та комунальної власності.

Це дуже відповідальна комісія, адже від правильного розподілу коштів залежить безперебійне функціонування медичних, освітніх та культурних закладів, стан доріг, благоустрій населених пунктів і загалом життєдіяльність громади. Це як бюджет кожної конкретної сім'ї: навіть якщо хочеться купити корисну річ, не можна витратити більше, ніж заробляєш. Тільки ж бюджет громади — це значно більші кошти й значно більша відповідальність — за благополуччя усієї громади.

Щоразу перед сесійним засіданням члени нашої комісії збираються на своє засідання. Ми обговорюємо всі питання, які виносяться на сесію й стосуються бюджету, соціально-економічної діяльності чи комунального господарства. При цьому члени комісії не просто голосують за проект рішення, а вносять конструктивні пропозиції. Всі питання обговорюються й ухвалюються кворумом.

Так само відбувається обговорення й ухвалення питань на сесії. Усі сесії проходять у дуже демократичному дусі, але при цьому вони чітко організовані. Ми не витрачаємо свій час на пустопорожню балаканину чи з'ясування стосунків. Тому робота депутатів напрочуд ефективна: прийшли на засідання, обговорили та ухвалили всі питання й пішли працювати далі.

Передусім це заслуга Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка. Не сприйміть це як лестощі, але він чудовий організатор, який уміє знайти підхід до кожного, об'єднати різних людей у єдину команду та мотивувати всіх до роботи.

Треба віддати належне й депутатському корпусу: підібралися порядні й відповідальні люди, які щиро прагнуть поліпшити життя в громаді. Я дуже вдячна виборцям, що вони зробили свідомий вибір і обрали справді найкращих.

Заступники сільського голови теж на своєму місці: компетентні, досвідчені, кожен щиро переживає за свою територію, людей.

Доводиться спілкуватися з депутатами інших місцевих рад, і дехто розповідає, що в них окремі депутати намагаються завуалювати й протягнути через голосування потрібне для них рішення про виділення землі, оренду майна тощо. У нас немає цього! Ми не займаємося вирішенням шкурних питань.

Коли відчуваєш командний дух і злагоду, жуну роботу, то одержуєш і задоволення від роботи. Принагідно хочу подякувати небайдужим та активним жителям громади, які висуюють цікаві ініціативи й підтримують ініціативи інших.

Нещодавно відбувалося голосування за проекти бюджету участі. Доводилося їздити по дворах і просити багатьох жителів громади проголосувати за них. У нас є розумні й грамотні люди, які у вільний час пишуть проекти, потім узгоджують їх, прагнуть покращити життя оточуючих. І треба зовсім небагато часу, щоб проголосувати за них. А це додаткові кошти для громади, для наших дітей!

Я вперше стала депутатом сільської ради, хоча як керівник підприємства давно співпрацюю з сільською радою. Скільки існує підприємство, стільки ми й співпрацюємо, допомагаємо, чим можемо. Тобто тепер просто

змінилася форма роботи.

Олександр Миколайович Пипко:

— Жителі Балаклії багато разів обирали мене депутатом Балакліївської сільської та Великобагачанської районної рад. А рік тому довірили мені представляти Балаклію в Білоцерківській сільській раді.

Балаклія — один із найкрасивіших, наймаленькіших населених пунктів у громаді, і при цьому чи не найбільше обділений. Бо Балаклія — єдине негазифіковане село в громаді, яке до того ж має найгірший під'їзд.

Односельці неодноразово зверталися до мене як до депутата за проханням відремонтувати дорогу Красногорівка—Балаклія, але ж вона не перебуває на балансі Білоцерківської ТГ. ТОВ «Білагро» й сільська рада постійно підтримують її, як можуть, засипають ями та вибоїни, та невдовзі з'являються нові.

Так само не вдається вирішити й питання з ремонтом аварійного мосту на Цикали. Я порушував це питання на сесії, й сільрада направила відповідного листа в облавтодор. Відповіді на нього на сьогодні немає.

Ще одне болюче питання — освітлення вулиць. Після утворення Білоцерківської ОТГ було встановлене освітлення в Колосівці та інших населених пунктах громади, а от у Балаклії, Писарівщині поки що все без змін. У нас є куток Лиса гора, де немає жодного ліхтаря!

На жаль, усе вирається в гроші, а їх на все не вистачає. Прикро, що держава не підтримує сільські населені пункти. Як не гірко це констатувати, та села поступово вимирають, із кожним роком з'являється все більше порожніх хат.

Щовесни небайдужі жителі села наводять лад біля річки. Цього року ми теж чистили місцину біля мосту: прибирали дерева й сміття, які нанесла весняна повінь, приводили до ладу пляж.

Та найбільше наше спільне досягнення — це ремонт колишньої колгоспної їдальні. Спільними зусиллями нам вдалося відремонтувати частину споруди. Ваша газета писала про це.

Громадську ініціативу підтримали сільська рада й Віктор Володимирович Кордубан, вони допомогли фінансово та направили кваліфікованих працівників. Спасибі їм за це. Вірю, що спільно вдасться вирішити й інші питання життєдіяльності Балаклії.

Тетяна Андріївна Дубина:

— Уперше односельці обрали мене депутатом Білоцерківської сільської ради, а депутати — секретарем, коли мені було 24 роки. Відтоді минуло понад 30 років, і щоразу мене обирають депутатом, а потім секретарем сільради.

Якщо для когось депутатство — це додаткові громадські обов'язки, які він виконує у вільний від роботи час, то для мене — постійна робота, причому протягом усього життя!

В мої обов'язки входить ведення документообігу. Від початку роботи Білоцерківської сільської ради восьмого скликання відбулося 12 сесійних засідань: два торік і 10 цього року.

Напередодні сесій разом із відповідними відділами і секторами готують проекти рішень, а коли сесія їх затвердить — готові рішення. На кожну сесію виносяться кілька десятків, а то й кількості питань. На останній, наприклад, розглядалося понад 250 питань... От і порахуйте, скільки проектів, а потім рішень доводиться готувати. А під час сесії ведуть протокол.

Крім того, на секретаря сільради покладено обов'язок вчиняти нотаріальні дії: засвідчувати заповіти, відмови від спадщини тощо. Обсяги роботи величезні!

І, звичайно ж, веду прийом громадян. Оскільки постійно перебуваю на своєму робочому місці в приміщенні сільської ради, то саме до мене найчастіше звертаються виборці з різних життєвих питань. Хтось просить проконсультувати, як отримати субсидію, хтось вважає, що йому неправильно нараховували пенсію... Більша частина звернень не в моїй компетенції, тому пояснюю людям, куди слід звернутися. Нікого не залишаю без відповіді, адже вважаю: якщо людина прийшла в органи влади, значить, у неї є якась нагальна проблема, й мій обов'язок — допомогти в її вирішенні.

Анатолій Миколайович Фененко:

— У Білоцерківській сільській раді я представляю С. Дзюбівщину, причому вже друге скликання.

Жоден депутат не зможе ефективно працювати без підтримки активних виборців. Є такий актив і у мене. Передусім це Тур Олександр Вікторович, Поливяний Іван Анатолійович та вже покійний Сидоренко Володимир Миколайович, царство йому небесне.

Це мої порадики, мій зв'язок із виборцями, моя надійна опора. Ми неодноразово збиралися разом, обговорювали проблеми, організовували суботники.

На суботниках жителі Дзюбівщини наводили лад на кладовищі. У нас є четверто кочарів, які періодично косять бур'яни, причому підряд на усіх могилах. Ми обладнали місце для сміття, на черзі — місце для поминання.

Крім того, під час суботників працювали біля колишнього клубу. Він потребує ремонту, а коштів, на жаль, немає. Однак я впевнений: у майбутньому клуб усе ж відремонтують.

У ньому запрацюють перукарня, майстерня з ремонту одягу, можливо, знайдеться місце й для чоботаря. І тоді жителі Дзюбівщини матимуть можливість безпосередньо в своєму селі підстригтися, зробити красиву зачіску, відремонтувати взуття чи одяг.

Ми обгородили територію навколо клубу, установивши паркан. Дуже вдячні Вікторові Володимировичу Кордубану, який виділив на це кошти.

Користуючись нагодою, хотів би подякувати всім небайдужим односельцям, які виходять на суботники. Особлива вдячність — Іванові Васильовичу Михайлику, який на громадських засадах відповідає за організацію поховань на кладовищі, а також Поліні Пилипівні Шарай та Любові Миколаївні Омеліч, які долучаються до всіх ініціатив.

Під час одного суботника, коли ми наводили лад біля клубу, виникла ідея облаштувати спортивний майданчик для дітей та молоді. Адже у нас у Дзюбівщині проживає близько 30 дітей шкільного віку, понад десяток дітей відвідують дитсадок.

Цю ідею активно підтримала й тодішня депутатка Великобагачанської райради Вікторія Михайлівна Омеліч. Коли звернувся з цією пропозицією до І. В. Лещенка, він порадив підготувати проект та подати його на обласний конкурс «Бюджет участі».

Раніше я ніколи не готував нічого подібного, однак одразу взявся до роботи. Ну а далі ви знаєте: робоча група при обласній раді схвалила проект, його винесли на голосування й він набрав необхідну кількість голосів. Дякую всім жителям громади, які проголосували за проект. Саме завдяки вашій небайдужості Білоцерківська сільська рада наступного року отримає необхідні кошти для реалізації проєк-

ту. Отже, діти з Дзюбівщини матимуть чудовий спортивний майданчик.

Інна Миколаївна Назаренко:

— До Білоцерківської сільської ради обираюся вдруге, ще раніше була депутатом Бірківської сільської ради.

Працюю в комісії з питань планування, фінансів, бюджету, соціально-економічного розвитку, житлово-комунального господарства та комунальної власності, беру активну участь у сесіях. І, звичайно ж, долучаюся до розв'язання нагальних проблем у своєму рідному селі Біркі.

Найбільше мене бентежить стан довкілля. Навесні активні жителі села (переважно молоді) виходили на суботники та прибирали навколишню територію, зокрема біля річки Псьол.

На жаль, попри наші зусилля, невдовзі навкруги з'явилися купи сміття. Недарма ж кажуть: «Чисто не там, де прибирають, а там, де не сміять». Вочевидь, деяким людям при-таманні низький рівень культури, виховання.

Молоді, яка прагне змістовно проводити дозвілля, ніде зібратися в нашому селі. Раніше любителі баскетболу тренувалися в шкільному спортзалі, та в зв'язку із карантинном їм заборонили відвідувати навчальний заклад. Зараз якраз ведуть перемовини з керівництвом сільської ради й навчального закладу. Сподіваюся, що молодь знову зможе повернутись у спортзал.

Неодноразово допомагала сім'ям, які опинилися в складних життєвих обставинах. Кожен депутат має право надавати матеріальну допомогу людям у межах 5 тис. грн. Я свій фонд уже повністю використала.

Юрій Максимович Корнійчук:

— Я є членом постійної депутатської комісії з питань освіти, охорони здоров'я та соціального захисту населення, культури, молоді і спорту. Воно й не дивно: 30 років працював у Великобагачанській центральній районній аптеці, аж поки кілька років тому не вийшов на пенсію.

Члени депутатських комісій попередньо обговорюють питання, які виносяться на сесію. Так, наша комісія розглядала питання діяльності центру ПМСД, реорганізації закладів освіти, їх перейменування та багато інших. Запам'яталося обговорення питання про закриття Корнієнківської початкової школи. Я підтримав його, лише коли дізнався, що всі люди, які там працювали, працевлаштовані.

З приємного — виділення коштів на ремонт Рокитянського ФАПУ, участь у підготовці й проведенні Дня села. Багато років беру активну участь у художній самодіяльності.

Окрім вирішення питань життєдіяльності громади, доводиться допомагати людям у повсякденних життєвих ситуаціях. А вони найрізноманітніші: комусь треба щось підвезти, комусь — надати матеріальну допомогу. А хтось скаржиться, що ліхтар не горить. Ось дрова нещодавно пиляли в парку, то люди просили деревинку на дрова.

Незвичичне хобі дорослої жінки

Я намагаюся завжди задовольняти всі прохання. Звичайно, глобальних проблем вирішити не можу, та по можливості не відмовляю. Свого часу, коли працював у аптеці, щодня возив ліки для односельців.

Людмила Миколаївна Даценко:

— Раніше я була депутатом Подільської сільської ради, а з 2015 року (вже другий термін поспіль) — Білоцерківської.

Я працюю в ТОВ «Білагро» на відділку «Поділ-Огірівка-Байрак». І по роботі, і як депутат доводиться весь час контактувати з людьми.

Здебільшого люди звертаються з особистими чи сімейними проблемами, з побутових питань. Ось нещодавно треба було спилати сухе дерево на кладовищі в Огірівці, бо інакше воно могло впасти й пошкодити пам'ятники. Звернулася до Віктора Володимировича Кордубана, він надав вишку, й проблема була вирішена.

При потребі звертаюся до Надії Іванівни Добросок, Івана Васильовича Лещенка, Юрія Володимировича і Віктора Володимировича Кордубанів, вони ніколи не відмовляють.

Одне слово, не залишаю прохання людей без уваги, й у цьому бачу своє завдання як депутата сільської ради.

Наталія Іванівна Самойлік:

— Я працюю в комісії з питань освіти, охорони здоров'я та соціального захисту населення, культури, молоді і спорту. Ця діяльність мені близька і зрозуміла, адже за основним місцем роботи очолюю Корнієнківський ЗДО «Перлінка».

Навесні у с. Корнієнки відбувалися заходи з благоустрою. Школярі, вихованці дитсадка та педагогічні працівники висаджували квіти біля сільської ради. Це була ініціатива директори школи. Ми прагнули не лише прикрасити навколишню територію, а насамперед залучити дітей до суспільно-корисної праці. А влітку допомагала організовувати День села.

Постійно вирішую багато різноманітних проблем односельців. Найчастіше це якісь побутові негаразди. Наприклад, перегоріла лампочка й не світить ліхтар. Або потрібно доїхати до Білоцерківки, щоб переформити документи. Більшість питань вирішувала, звертаючись до заступника Білоцерківського сільського голови чи безпосередньо до працівників відділу благоустрою.

Попервах жителі села наполягали на організації регулярного підвезення до Білоцерківки. Та потім з'ясувалося, що доцільності в цьому немає. Сільська рада пообіцяла надавати транспорт пільговим категоріям громадян у тому випадку, якщо вони справді потребують звернення безпосередньо до Білоцерківку. Практично всі питання вирішуються тут, на місці, в Корнієнках.

Чи не найбільше звернень стосувалося переходу до НАК «Нафтогаз України». Люди не розуміли, що їм робити та як заповнювати заяви-приєднання. Вони й зараз не дуже розуміють, навіщо було шукати нового поставальника, а тоді взагалі розгубилися. Добре, що працівники сільради взяли цей клопіт на себе й допомагали приєднатися до Нафтогазу.

Те, що односельці постійно звертаються до мене, не вважаю за зайвий клопіт. Навпаки, це вияв людської довіри, яку дуже ціную. Коли я не була депутатом, люди теж зверталися: усе через мою активну громадянську позицію. Тож і надалі оперативно реагуватиму на всі прохання й допомагатиму своїм виборцям.

Спілкувалася Зінаїда МАТЯШОВА.

«Усі ми родом із дитинства», — казав Антуан де Сент-Екзюпері. Ми час від часу повертаємося до нього, переважно подумки, але іноді — й безпосередніми справами. Наприклад... граємося в ляльки.

Для жительки с. Красногорівка Людмили Маїківни Бірук гратися ляльками — це, звичайно, перебільшення. Але те, що ляльки стали частиною її дозвілля, чудовим захопленням і відпочинком — беззаперечний факт.

Жінка зі старих поламаних ляльок створює справжні витвори мистецтва. Такий талант колишня вчителька й заступниця директора Красногорівської школи помітила в себе після того, як 2001 року вийшла на пенсію за заслугу років.

Людмила Маїківна розповідає: поїхала на екскурсію на острів Хортиця, й у Запоріжжі побачила сувенірну ляльку, що коштувала 400 грн. Здивувалася: чому так дорого? Їй пояснили: бо це лялька ручної роботи. Справді, сорочечка, спідничка ляльки були вишиті дрібненьким хрестиком, віночок зроблений із саморобних маленьких квіточок. «Хіба ж це так складно виготовити?» — подумалося жінці.

Відтоді вона зробила таких ляльок кілька десятків. Найрізноманітніших! Це були й ляльки-мотанки, технологію виготовлення яких вона освоїла самостійно, й поламани

Роботи майстрині.

ляльки Барбі, якими бавилися її онучки. Були й великі пластмасові ляльки ще радянського періоду, їх знаходили сусіди на своїх горищах й приносили Людмилі Маїківні на «реставрацію».

Мотанки — давні родинні обереги українців. Такі ляльки уособлювали собою міцні сімейні зв'язки поколінь. Ляльку-оберег виготовляла мама своїм дітям або бабуся — онукам, і ніхто інший. Матеріалом слугувала стара жіноча сорочка. А далі її «мотали» без використання голки. Обличчя такої ляльки було «чистим» або з накладеним хрестом (від зурочення). Лялька-мотанка була символом добра й благополуччя, потужним сакральним предметом, справжнім оберегом для дитини.

Людмила Маїківна показує фото двох ляльок-мотанок, які називаються «Нерозлучники», бо тримають один одного за руки:

— Це молодята, наречений і наречена. Я зробила їх чоловікові племінниці, кола та виходила заміж. Щоб повісили у новій хаті від зурочення.

Натурних експонатів удома в Людмили Маїківни майже не залишилося: вона їх усі

Л. М. Бірук та її роботи.

роздала. Родичам, знайомим, у Білоцерківський дитсадок...

— У мене була їх ціла полиця! Думаю, чого вони вдома стоятимуть, пиліокою припадуть? Я й роздала їх.

Залишилися у майстрині лише кілька так званих інтер'єрних ляльок, що слугують прикрасою кімнати. Господарка показує нам свої твори, зроблені із ляльок Барбі.

— У цієї Барбі волосся було забагато, й таке розпатлане... Я зробила їй нову зачіску. І подивіться, на кого вона стала схожа? Сумнівів немає: це наша ушавлена Бергіня, співачка Раїса Кириченко!

— А з цієї ляльки мені захотілося солдатики зробити, коли почалася війна на Сході. Я довго не могла знайти підходящу тканину для одягу. І раптом у секунді в Полтаві побачила футболку з камуфляжу. Купила й пошила з неї отакий солдатський однострій. Тепер у мене є українська захисниця!

Роботи майстрині демонструвалися на різноманітних виставках, святах і конкурсах народної творчості. Людмила Бірук отримувала призові місця й дипломи на щорічному

Відзнаки за участь у різноманітних виставках.

обласному святі «Взяв би я бандуру» (Велика Багачка), виставці-конкурсі «Осяяні красою і талантом» на приз імені Марії Башкірцевої (с. Черняхівка Чутівського району).

Чому ж у дорослої жінки таке дивне уподобання — ляльки? Може, в дитинстві не награлася?

— Ні, — пояснює Людмила Маїківна. — Просто я люблю шити. Мені цікаво одягати ляльку. В дитинстві я жила з бабусею у селі Степанівка, а бабуся була справною швачкою: шила собі й людям на замовлення. От вона мене й навчила цій справі. Відтоді я всім шию і перешиваю. Тільки кроїти не люблю. Он чоловік мені робочі захисні рукавиці приніс. Треба перешити їх для дітей, які тренуються в туристичному гуртку, щоб не постирали руки, коли по канату з'їжджають... Так що без роботи не сидітиму!

25 листопада Людмила Маїківна Бірук відзначила красиву дату в своєму житті. З цієї нагоди земляки значать жінці міцного здоров'я, благополуччя, наснаги й нових творчих успіхів.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Важливо

Свобода вибору й права інших людей

Ми живемо в умовах війни: тривалій, затьманої й безжальної. І хоча над нашими головами не свистять ворожі кулі, загнаних та «пораних» вистачає.

Війна, яку веде ворог, — інформаційна. Її жертвами стають надто довірливі люди, які одразу ж вірять різноманітним чулкам, пліткам, не утруднюючи себе аналізом отриманої інформації. Доведений факт, що саме російська пропаганда поширює в Україні фейки про шкідливість вакцинації від коронавірусу, про ускладнення й навіть смерті після щеплень. І саме російські спецслужби стоять за акціями антивакцинаторів у Києві та інших містах.

На жаль, в українському суспільстві ще зустрічаються обмежені та недалекі люди, які опускаються взагалі до мракобісся. Вони твердять, що вакцинація — це справа рук американців, це не що інше, як вживлення чіпів у людське тіло... Але таких — одиниці. Переважна більшість людей, налаштованих проти вакцинації, заявляють про те, що вони «бояться» за здоров'я своїх близьких, адже вакцина розроблена нещодавно й належним чином не перевірена. При цьому вони чомусь ігнорують той факт, що всі вакцини, які зараз наявні в Україні, пройшли всі три стадії клінічних

випробувань. Так само «не звертають уваги» на сумну статистику захворюваності та смертності від коронавірусу й доведений цією ж статистикою факт: щеплені люди хворіють у легкій формі й практично не потрапляють до лікарень, а нещеплені — помирають. А коли все ж виживають, то отримують тяжкі ускладнення. Тож результатом «переживань за рідних» стають нові смерті й затьмани хвороби.

Певно, саме цього й добивається ворог: знищити частину українців, посіяти паніку, страх, зневіру.

Щоб протидіяти російській агресії на інформаційному фронті, потрібне не героїство, а розум. І, звичайно ж, згуртованість, консолідація всього суспільства, здатність ставити загальні інтереси вище за особисті.

Противники щеплення нерідко заявляють про порушення своїх свобод, про право на вибір. Хотілося б нагадати їм слова відомого російського анархіста Михайла Бакуніна: «Свобода однієї людини закінчується там, де починається свобода іншої».

Спілкуючись із депутатами Білоцерківської сільської ради, принагідно ми поцікавилися в них, чи щепилися вони від коронавірусу? Виявилося, що майже весь депутатський корпус захищений від хвороби двома дозами вакцини, лише дехто з депутатів поки що має одну дозу.

Повністю вакциновані від коронавірусу й працівники виконавчого комітету (зокрема всі заступники сільського голови), а також керівники ПП «БіАГР».

Ці люди свідомі того, що лише вакцинація й колективний імунітет здатні зупинити поширення коронавірусу. То, може, варто прислухатися до думки розумних та авторитетних людей і самим теж зробити щеплення?

Поради

Народні засоби від кашлю та бронхіту

Холодної пори року більшість із нас хворіє на застуди, які часто мають ускладнення у вигляді бронхіту та тривалого кашлю. Нерідко шлях до одужання триває від кількох днів до кількох тижнів і забирає чимало коштів, адже аптечні сиропи й пігулки коштують недешево.

Спробуйте натуральні засоби, вони дієві від бронхітів та кашлю (але не від ковіду).

Проти кашлю

Візьміть 250 мл молока, 1 ст. ложку вершкового масла, 1 ст. ложку меду, 1/3 ч. ложки соди, 1 яечний жовток.

Закип'ятіть молоко й нехай воно трохи вичахне. Додайте масло, мед, добре все розмішайте. Потім всипте соду й покладіть яечний жовток. Ще раз добре перемішайте. Ваші ліки готові!

Вживайте їх протягом 5 днів перед тим, як лягаєти спати.

Відхаркувальний природний засіб

Візьміть 2 ст. л. оливкової олії, 2 ст. л. лимонного соку, 1 ст. л. меду, 2 ст. л. води. Перемішайте всі інгредієнти і вживайте суміш двічі на день: половину вранці, половину ввечері.

Цибулевий сироп

Очищену цибулину середнього розміру помийте, подрібніть і покладіть у скляний або емальований посуд. Зверху присипте столовою ложкою цукру, перемішайте й поставте на кілька годин у тепле місце, щоб пустила сік. Вживайте цибулевий сироп по 1 столовій ложці 4–5 разів на день. Замість цукру можна використати мед. Кажуть, що це дуже дієвий засіб у боротьбі з кашлем. Ефект відчуєте вже через добу лікування.

«Варення» з цибулі

Беруть півкілограма подрібненої цибулі і 300–400 г цукру. Цибулю та цукор заливають склянкою окропу й варять три години на повільному вогні. Ліки виходять смачними, цілющими й ефективними в боротьбі з кашлем.

Молоко й цибуля від сухого кашлю

Розділіть очищену цибулину на дві частини, залийте двома склянками молока й варіть, поки цибуля розм'якне й зблідне. У вичахлу суміш додайте дві ложки меду і вживайте по кілька разів на день.

Рятує смажений часник

Про цілющі властивості часнику знають, напевне, всі. Цей овоч – справжній бальзам для організму. Часник контролює високий і низький кров'яний тиск, знижує підвищений рівень холестерину, допомагає запобігти інфаркту, ішемічній хворобі серця, є потужним бактерицидним, протигрибковим засобом тощо.

Вважається, що часник запобігає утворенню гормону ангіотензину, а також допомагає розслабити кровеносні судини. Проте сирий часник нерідко викликає печію, він протипоказаний людям, які страждають на гастрит і виразкову хворобу. Тому радимо лікуватися смаженим часником. Достатньо усього 6 смажених зубчиків на добу, й вони запустять приваллий процес очищення та активізації життєдіяльності вашого організму.

Мати-героїня й краща жінка-механізатор області

Любов Григорівна Прасольченко із с. Рокита належить до того покоління, яке народилося вже після війни, але сповна відчувало на собі її наслідки.

Мама нашої героїні, Марія Яківна Заливча, в роки окупації була примусово вивезена в трудове рабство в Німеччину. Таких як вона було там понад два мільйони – юнаків та дівчат, вивезених з України. Вони працювали на території Другого Рейху в сільському господарстві, гірничодобувній і металургійній промисловості, на будівництві й на військових заводах, що виробляли озброєння для німецької армії. Їх називали остарбайтерами (працівниками зі сходу), тримали в нелюдських умовах (часто – в спеціальних таборах під охороною), змушували працювати по 12 годин на добу шість днів на тиждень, давали злиднений харч і близько 30% заробітної плати німецьких робітників. Вони змушені були носити спеціальний нагрудний знак із надписом «OST» (схід) і постійно зазнавали фізичних та моральних знущань. Чимало примусово вивезених працівників сконало в неволі від непосильної праці, голоду, хвороб або ж були вбиті охоронцями за нікчемну провину.

Найменший брат називав Любу мамою

На щастя, Марія вижила в неволі. Однак одразу після звільнення НКВС кілька місяців утримувало колишніх бранців у спеціальних фільтраційних пунктах, які не надто відрізнялися від таборів нацистів, і ретельно перевіряло. Та навіть після перевірки й повернення на батьківщину їх вважали соціально небезпечними. Ще б пак: працювали на ворога! Тож і недивно, що, повернувшись у рідне село Кравченки, Марія Заливча вела тихе й непомітне життя, воліла не згадувати своє минуле, уникала «політичних» розмов і не жаліла себе на роботі.

Утім, у повоєнні роки, коли хронічно бракувало чоловіків і техніки, основною робочою силою в колгоспах були жінки та підлітки. Усі вони виснажливо працювали, не задумуючись про наслідки для здоров'я.

Люба була найстаршою з-поміж трьох дітей Марії Яківни: вона народилася 29 листопада 1946 року. Мама працювала свинаркою в колгоспі, пропадала на роботі зранку й до вечора, а після роботи ще й підробляла по людях, щоб заробити якусь копійчину для дітей. Вона була сиротою, трьох дітей виховувала самотужки, тож розраховувати на чиюсь допомогу не доводилося.

Люба змалку поралася по господарству, обробляла город, гляділа молодших братів. Найменший, Сашко, в дитинстві навіть називав свою старшу на 14 років сестру мамою.

Посилали туди, де найважче

А ще дівчина нерідко підміняла матір, яка часто хворіла, на свинарнику в с. Андрушине. Коли Люба закінчила 8 класів, керівництво колгоспу офіційно оформило її працівницею свинарника замість матері. Робота була важкою, але звичною для дівчини. Та вона й не шукала для себе легшої долі, приміром, десь у місті: їй і на думку не спадало кинути непризвольще хвору матір і молодших братів.

Як і багато інших сільських трудівниць, Любов Григорівна виконувала у колгоспі все, що скажуть, працювала там, куди пошлють (а посилали зазвичай туди, де найважче). За кілька років свинарник реорганізували в пташник. Дівчина пропрацювала пташівницею два роки й перейшла на молочнотоварну ферму вже в Кравченках. Вона вважалася дояркою, та насправді мусила виконувати всю роботу по догляду за коровами: перш ніж подоїти їх, чистила стійла, замінювала підстилку, приносила воду, сіно, силос та інший корм. Прокидався треба було о 3-й годині ранку, щоб о 4-й починати вранішнє доїння. А до цього встигнути прибрати, напоїти та нагодувати тварин.

Невідомо, як би склалося її подальше життя, та втрутився випадок. 1969 року тодішній голова колгоспу «Маяк комунізму» Петро Михайлович Полтавець об'їжджав ферми й звернув увагу на молоду вправну дівчину. І

запропонував їй працювати не з коровами, а з тракторами.

Мокрих курок витягали зі ставка

– У 1969–1970 роках усією країною поширився заклик дівчі Героя Соціалістичної Праці, відомої трактористки Паші Ангеліної «Дівчата, на трактор!», – розповідає Любов Григорівна. – Я та ще кілька дівчат навчалися професії тракториста-машиніста на курсах, які організували в колгоспній конторі. Ми вивчали трактори МЗ і МТЗ, ЮМЗ, Т-40.

Найпопулярнішим у той час був трактор Т-40, незамінний помічник сільських трударів. Його використовували скрізь: для легкої оранки, роботи з косаркою, скиртування сіна, для транспортування будь-яких вантажів. І саме на Т-40 починала свій шлях механізатором Любов Григорівна.

– Моєю наставницею була Штепура Ольга Василівна, яка ще до війни стала трактористкою, – продовжує розповідь Л. Г. Прасольченко. – На третій день стажування вона сказала мені: «Ти вже вмієш управляти трактором, давай, поганяй!» Було дуже лячно, та я все ж переборала страх, завела машину й рушила з місця. Навіть трактористам-чоловікам це не одразу вдавалося.

Моя співрозмовниця принагідно згадує прикрий випадок, що трапився в колгоспі, коли вона працювала ще птахаркою. Тракторист віз на причепі ящики з птицею із с. Андрушине на хутір Полтавці, де була філія пташника. І на повороті не впорався з керуванням, причіп відірвався від трактора й покотився у ставок. Окрім курей, на причепі були й двоє птахівниць – Любов Заливча та її подруга Тетяна Спичак (вона тепер живе в Кременчуці, однак жінки й донині підтримують стосунки). Дівчата до останнього трималися за борт причепа, сподіваючись, що той загрузне в мулистому дні й зупиниться. Але причіп таки пішов під воду. На щастя, ніхто не постраждав: дерев'яні ящики з курями не потонули, а спливли. Коли тракторист і пташниця трохи оговталися, гуртом повиягалися зі ставка всі ящики та «реанімували» переляканих мокрих курок.

Син залазив на трактор і робив шкоду

Загалом за 20 років роботи на тракторі Любов Григорівна підкорила чимало «залізних коней». А скільки різноманітної роботи переробила жінка в колгоспі! Вона згрібала сіно й тягала фургони від комбайнів, возила зерно на тік, комбікорми на ферму, пісок і щебінь на будівництво...

Любов Григорівна пригадує, як працювала на тракторі Т-16, що був без кабіни і мав дещо незвичне розташування водійського місця – ззаду. Попередньо трактор призначався лише для обприскування, просапювання й збирання овочів, та в колгоспах його використовували для тієї ж роботи: і для перевезення будівельних матеріалів, і для приводу в дію будівельних механізмів – лебідок, зварювальних генераторів, циркулярних пилок... Працювати на Т-16 було вкрай незручно: жінка постійно промерзала, хоч як би тепло не вдягалася.

Згодом трактористка отримала Т-16 з кабіною, і на цьому тракторі працювала найдовше.

– На маминому тракторі я вчився їздити й постійно робив їй шкоду, – приєднується до розмови син Валерій Миколайович. – Вона, бувало, приїде на обід, поставить трактор біля двору, а сама кинеється поратися по господарству. А я, тоді ще малий хлопчина, залізу в кабіну, кручу руль, навмання смакаю важелі, а трактор – дивись, і скотиться в кювет! Мама потім довго виглядає, хто б його підчепив та витягнув...

Довелось Любові Григорівні попрацювати й за кермом великого та потужного ЮМЗ – справжньої легенди СРСР. Цей колісний трактор стали випускати на Дніпропетровському «Південмаші» наприкінці 1970-х років. Створили його на базі мінського МТЗ-5, проте нова українська модель виявилася значно надійнішою від білоруського попередника. Та найбільше трактористи поважали трактор за простоту у використанні й легкість у ремонті. Завдяки філігранній точності деталей, вироблених на військовому заводі, ЮМЗ недовзі отримав Знак якості СРСР та звання найкращої машини року. До речі, 1974 року Радянський Союз продав документацию на модель ЮМЗ-6 Швеції, й там на її основі почали виготовляти трактор Volvo BM-700.

Любов Григорівна показує посвідчення Полтавської обласної ради професійних спілок, у якому сказано, що за значні трудові досягнення їй присвоєно почесне звання «краща жінка-механізатор» – вагомим визнанням тогочасного періоду.

Діти, онуки і правнук

За кілька років до виходу на пенсію жінка змінила професію: «згадала молодість» та пішла працювати дояркою на молочнотоварну ферму №2 у с. Рокита. Однак причина такого вчинку була доволі банальною: виникли житлові проблеми, а колгосп забезпечував житлом насамперед тваринників. Навіть досягши пенсійного віку, жінка ще кілька років продовжувала працювати підмінною дояркою. За багаторічну сумлінну працю вона неодноразово отримувала подяки, грамоти та премії.

Та за плечима 75-річної ветеранки не лише трудові звершення. 2010 року Л. Г. Прасольченко була удостоєна почесного звання «мати-героїня», адже разом із чоловіком Миколою Івановичем виховала п'ятьох дітей.

...3ї своїм майбутнім чоловіком Люба познайомилася на роботі: він працював у колгоспі газоелектрозварником. 1970 року молоді люди побралися. Жінка переїхала в Рокиту, де жила мати чоловіка (його батько загинув на війні). 1971 року в подружжя народилася дочка Валя, 1974 – син Валерій, 1975 – дочка Люда. А через 10 років «знайшлася» донечка Олена, ще через рік – син Іван.

– Батьки планували, що молодші діти залишаться з ними на старість, коли старші розлетяться з родинного гніздечка, – розкриває сімейні секрети Валерій Миколайович. – Однак життя розпорядилося по-іншому. Старші сестри живуть у Кременчуці, Лена – в Полтаві, а Іван слугить за контрактом у Пирятині. Зате я лишився в Рокиті. Живу окремо, але щодня навідую маму, яка після смерті батька лишилася самотньою. А сестри приїжджають у Рокиту на вихідні.

До речі, Валерій Прасольченко – багатодітний батько: він перегнав своїх батьків і має шестеро дітей. Його старші син і донька вже студенти, четверо молодших відвідують Рокитянський ЗЗСО.

Загалом Любов Григорівна має 11 онуків і онучок та одного правнука Іллю, якому рік.

Шановна ювілярко! Ваші діти та онуки, а також усі жителі громади щиро вітають Вас із 75-річчям та зичать міцного здоров'я, енергії, оптимізму, добра та благополуччя.

Хай доля не знає печалі і втоми, Хай щастя панує завжди в вашім домі. Хай шанують вас добрі люди, Хай здоров'я міцним до 100 років буде. Хай внуки щебечуть, немов солов'ята, І радості, щастя дарують багато!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Трактор Т-40 був незамінним помічником сільських трударів.

Трактор Т-16, на якому Л. Г. Прасольченко працювала найдовше.

Катерина Міщенко: «Ця війна розлучила мене з дітьми»

Катерина Григорівна Міщенко народилася першого мирного року після найжахливішої в історії людства війни. Покоління її ровесників нарешті отримало впевненість у завтрашньому дні, було об'єднане ідеєю світлого майбутнього, вірило у міцність і справедливість соціалістичного ладу. Та на схилі років їх наздогнала інша війна: прихована, підступна, виснажлива. Ця війна розлучила батьків із дітьми, бабусь із онуками, розкидала рідних людей по світу...

Назва її рідного поселення – Партизани – теж як відгомін війни. Декомунізація не зачепила його, оскільки офіційно на мапі області такого населеного пункту немає. Це просто віддалений куток села Рокити. Колиш тут був колгосп «Червоний партизан», який потім став частиною об'єднаного рокитянського колгоспу «Маяк комунізму», але назва поселення серед людей збереглася.

На 40 тисяч рублів не спокусилися

У Партизанах вона й народилася 1 грудня 1946 року, там і прожила перші свої 18 років. У сім'ї учасника війни Григорія Івановича Олійника було двоє дітей: старша дочка Катя та син Іван, 1950 року народження. Мати працювала в колгоспній ланці, батько був обліковцем у МТС у Радивонівці: міряв землю, обчислював площу посівів тощо. А на додачу ще й касиром працював, видавав людям зарплату.

– Як тільки зарплата – у нас у дворі повно людей, – згадує Катерина Григорівна. – Раніше гроші возили без усякої охорони. Торба через плече – і вперед! Колись, було, загубив батько ту торбу, а в ній 40 тисяч. Уявляєте? Випала з возу... Так люди підібрали, привезли й віддали йому. Жодної копійки не взяли!

Важко повірити в таку людську безкорисливість, та часи були інші. Інше виховання, інші цінності, інші ідеали... А може, люди просто побоялися взяти такі великі гроші. Тоді 1937-й рік добре пам'ятали, тож покарання за крадіжку в особливо великих розмірах було б жорстоким.

У початкову школу Катя ходила в Рокиту, будівля тієї старої школи вже не зберіглася. Потім відкрили школу і в Партизанах, тож 8 класів Катя закінчувала в себе на кутку. 1962 року 16-літньою дівчиною поїхала в Зіньків – учитися в дворічну школу керівників гуртків крою та шиття при районному будинку культури. Та наступного року після важкої хвороби померла мати, й навчання довелося кинути.

– Треба було їхати на курси, здавати екзамени, а я не поїхала, доглядала 12-річного брата, який ходив у 5 клас. А в 1964 році поступила в Полтавську школу майстрів-будівельників. За рік закінчила її, отримавши спеціальність маляра-штукатур.

Посватала комсомольська будова

Молоду дівчину направили працювати в Решетилівське будівельне управління. У селі М'якеньківка, що неподалік Решетилівки, зводили сільський клуб. Катя разом із подругою його фарбували, опоряджували, білили, готували до врочистого відкриття. Саме там Катя й познайомилася з Олексієм Міщенком, своїм майбутнім чоловіком.

– Ми жили в одній баби на квартирі. А її син разом зі своїм односельцем Олексієм приїхали з Донбасу до батьків на канікули. Олексій ходив у гості до друга, так ми й надибалася! – сміється Катерина Григорівна.

Олексій вчився в гірничому технікумі у невеликому шахтарському містечку Чистякове Донецької області. 1964 року Чистякове перейменували у місто Торез на честь діяча французької комуністичної партії Моріса Тореза, який у молодості був шахтарем.

Свої почуття молоді довго не випробували – вже через місяць у Партизанах зіграли весілля, й чоловік забрав 18-літню дружину до своїх батьків у Решетилівку. А звідти – в селище Розсипне, що входило до складу міста Тореза. Це було те саме

Розсипне, поблизу якого влітку 2014 року впали уламки літака Боїнг 777 Малайзійських авіаліній. Тоді загинули всі 298 людей, які перебували на борту літака.

– Працювати на будівництві мені чоловік не дозволив. Попри те, що роботи для будівельників було повно. «Там, мовляв, одні хлопці, тож будуть тебе зваблювати». Довелося мені знову сісти за шкільну парту – закінчити 11-й клас вечірньої школи, щоб піти працювати в торгівлю.

Торез довелося покинути

То був час, коли промисловість країни стрімко розвивалася. Будувалися фабрики, заводи, зводилося нове житло, магазини потроху наповнювалися товарами. Батькам Олексія настільки сподобалося нове місце проживання молодят, що вони купили там будинок і перебралися до дітей. 1966 року в молодят з'явився первісток Сергій, а 1975 року – дочка Люда. Катерина Григорівна тривалий час працювала в торгівлі, два роки була завгоспом у дитсадку, п'ять років пропрацювала у філії Харківського підшипникового заводу. Чоловік Олексій працював спочатку на шахті, потім на залізниці, а в 1990-х дружина переконала його перейти працювати на завод. У 54 роки Олексій Семенович трагічно загинув: сп'яну курив у постелі, заснув і уцадив.

Переїхав у Торез і молодший брат Катерини Іван. Закінчив Слов'янський технікум залізничного транспорту, працював на фарфоровому заводі, часто навідувався до сестри в гості. У 1986 році обоє – і сестра, й брат – разом із дітьми приїхали гостювати до батька в Партизани. Тут Івана вночі і прихватило: цироз печінки. Відвезли в Багачку, в районну лікарню, та не врятували, помер. Поховавши брата, Катерина Іванівна повернулася до себе в Розсипне.

– 32 роки я там прожила! Доглянула й поховала там свекра і свекруху, поховала там і чоловіка. Щороку я туди їздила на кладовище. А тепер же неможливо! Он сумку склала ще весною, хотіла поїхати, до сих пір не розбираю. Може, відкриють таки блок-пости... Я б онуку (синову дочку) провідала, вона залишилася жити в Шахтарську.

1997 року Катерина Григорівна змушена була повернутися на батьківщину: захворіла мачуха, батькова друга дружина.

– Вона впала на відро, ребра зламалися і встромилися їй у печінку. Чотири дні вона промучилася і померла. Це тут було, в оцій хаті! – вигукує Катерина Григорівна.

Після цього батько зовсім заслаб, упав на ноги (у нього був діабет). Син Сергій і дочка Людмила зі своїми родинами лишилися на Донбасі, а Катерина Григорівна змушена була доглядати батька. В Розсипне вона вже не поїхала. Завідуюча фермою Тетяна Олександрівна Марченко влаштувала її на ферму дояркою. Там Катерина Григорівна пропрацювала п'ять років, звідти й на пенсію вийшла.

«Кому потрібна хата? Віддаю даром!»

Невдовзі й Сергій переїхав до матері в Партизани – його шлюб виявився невдалим. Купив собі хату неподалік від матеріної, створив нову сім'ю, виховував сина Нікіту. Хлопцеві вже 19-й рік, він живе й працює в Лубнах. А хата його батька стоїть пустою. Та й самого батька вже немає на світі: Сергій помер у 2007 році...

Катерина Григорівна доглянула свого хворого батька, поховала його

у 2004 році. А через три роки довелося ховати й сина.

– Я тільки те й роблю, що доглядаю, ховаю, відбуваю поминки і пам'ятники ставлю, – сумно зітхає моя співрозмовниця. – І кожного дня молю Бога, щоб дав здоров'я. Бо як мене не стане – хто доглядатиме могили рідних? Добре, що сільрада косить бур'яни на кладовищі, більш-менш підтримує порядок!

Ще три роки тому Катерина Григорівна тримала корову, виганяла її в череду, їздила велосипедом. Тепер на велосипед не сяде, корову віддала племінниці, а та продала її на м'ясо...

З початком війни на Донбасі 2014 року для людей, які там жили, закінчилося звичне мирне життя.

Дочка із зятем втратили роботу й не захотіли залишатися під обстрілами. Повагавшись, вирішили поїхати до чоловікового дядька в Росію, аж у Новосибірськ.

Катя з чоловіком Олексієм.

Зять устиг попрацювати на золотих копальнях, зараз працює на шахті в Якутії. Онуку Нікіті вже 23 роки, він теж працює, молодший онуччі Лізі 13 років, вона вчиться у 4 класі.

– Діти кличуть мене до себе: «Кидайте все, оформляйте закордонний паспорт і до нас!» Та як же я кину хату? «Вийдіть на вулицю, і зукніть: кому хата потрібна? Віддайте даром!» Та кому зукати? Нікому...

На окупованій території Донбасу залишилася Лена – повновидка красуня, дочка сина Сергія від першого шлюбу. Вона, переповідає Катерина Григорівна, хотіла було приїхати до бабусі, але на блок-пості її не пропустили.

– З Новосибірська Люда теж не може до мене приїхати, боїться, що потім не впустять у Росію!

Отак звичайні мирні громадяни опинилися в заручниках воєнного конфлікту між двома колись дружними державами. Їх тисячі – з одного і з другого боку – поріднених кровними зв'язками, для яких сусідня держава стала ворогом. Якій людині повоєнного покоління, вихованій на ідеалах дружби і миролюбства, могло наснитися, щоби два слов'янських народи пішли війною один проти одного?

Найкраще працювалося на заводі

Катерина Григорівна згадує той мирний час, коли увесь Донбас був «нашим».

– Я працювала і в промтоварному магазині, і в продуктовому, і в господарчому. Правда, покупи іноді так доставали, що я, бувало, нахилилось під прилавок, відведу душу матюками, прости Господи, а тоді піднімаю голову і посміхаюся на всі 32 зуби!

Але найкраще їй працювалося, стверджує моя співрозмовниця, на заводі. Справді, завод – це план,

К. Г. Міщенко.

Із дочкою Людою.

це одна дружна сім'я, це колектив, об'єднаний спільною метою, який не можна підвести. Хто цього не відчув у своєму житті, той багато втратив. Катерині Григорівні пощастило: хоч і в зрілому віці, але вона встигла попрацювати на підшипниковому заводі, поки його не закрили. Директором заводу в Торезі був кремезний чоловік родом із Полтавщини.

– Я й не думала, що у свої 50 років зможу опанувати і вправлятися на восьми верстатах одночасно! Чотири верстати з одного боку, чотири з другого. Миготять то зеленим, то червоним світлом. Ідеш між ними, закидаєш під завантаження підшипники. Автомат їх шліфує й викидає. А тоді знову ідеш, набираєш їх у ящикки, надиваєш на пальці й приладом перевіряєш: сфера – суміщення – діагональ; дивись, де «плюс», де «мінус». Вибраковуєш і відкладаєш на контроль.

То був початок завзятих 1990-х. Людям дозволили займатися підприємництвом, й у деякого пробудилися справжні «таланти». Завідувачка заводським медпунктом відкрила свій магазинчик прямо на території підприємства. Найпопулярнішим товаром для робочого люду виявилось вино на розлив. Після безславної поразки антиалкогольної кампанії часів Горбачова майже всі виноградники були вирубані, тож гарне вино стало справжнім дефіцитом. Активна жінка домовлялася з постачальниками, і вони привозили їй якийсь сурогат у невеликих пластикових бочках. Любителі бормотухи не наважувалися відкрито купувати вино в робочий час і виносили його... у чайниках. Директор про це знав, але волів не помічати...

– Коли з поставкою заготовок почалися збої й у цеху роботи було нічого, директор викликав нас до себе і просив: «Дівчата, допоможіть Борисівні часник посадити!» Або щось інше. Борисівна – то

їїго дружина була. І ми допомагали. Адже зарплату директор нам платив справно.

Війна скінчиться. Обов'язково

На запитання, чи тримає вона якесь хазяйство, Катерина Григорівна категорично заявляє:

– Нічого не держу! Ні kota, ні собаки... Курочку? Не хочу! Колись сама вигодовувала свиней, держала корову, індиків, курей, гуси... За два паї зерно получала, вигодовувала худобу. Діти з Донбасу машиною приїздили, вантажили і цукру мішок, й борошна, й олію, й м'ясо... Тепер усе закінчилось. Тепер до мене Женя з Красногорівки приїжджає автомагазином, що не закажу – все привозить! Єдине, що незручно – платити за світ, за газ. Та ми вже пристосувалися – передаємо поштаркою.

Навідується до Катерини Григорівни колишня завідувачка ферми Тетяна Олександрівна Марченко та двоюрідна племінниця Ольга, яка живе в Рокиті. Мобільний телефон у жінки завжди наготові, вона завжди на зв'язку.

Ми побували у Катерини Григорівни незадовго до її дня народження й запитали, чи приїдуть до неї на ювілей родичі.

– Не приїдуть – горювати не буду! – бадьориться жінка. – Ми й без них можемо відзначити – утрюх із Ольгою і Тетяною. Я куплю винця, щось зготуємо на стіл, посидимо...

Щасти Вам, шановна Катерино Григорівно! Не сумуйте. Ви – сильна жінка. Просто так нам судилося: жити в такий час і в такому місці... Прийде колись кінець цій війні, здоровий глузд переважить. Люди повернуться до своїх джерел, діти побачать своїх матерів, а онуки – своїх бабусь. Здоров'я Вам і оптимізму, ви цього дочекаєтесь! Обов'язково...

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

25 листопада
БІРУК ЛЮДМИЛА МАЇКІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

27 листопада
ДРОБІТ МИКОЛА ПАВЛОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Огірівка) – 25 років;

3 грудня
ІВАЩЕНКО ГАННА ОЛЕКСАНДРІВНА
(с. Мостовіщина) – 95 років;

4 грудня
ВАЛЕНКО ВАСИЛЬ ЯКОВИЧ
(с. Кравченки) – 70 років;

5 грудня
СИВОКІНЬ ЛЮДМИЛА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

8 грудня
КОРНІЄНКО ПАВЛО МИКИТОВИЧ
(с. Корнієнки) – 85 років;

10 грудня
МАЦЬКО ІВАН СТЕПАНОВИЧ
(с. Мостовіщина) – 80 років;

12 грудня
ТУР КАТЕРИНА АНТОНІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;

16 грудня
ЧИЧКАНЬ КАТЕРИНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Рокита) – 85 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають здоров'я, щастя, радості, добра, достатку та благополуччя. Хай ніколи не згасає іскра любові до життя, до ближніх, тепло сердець, енергія, сила духу та оптимізм.

Літа цвіли не просто цвітом,
А проростали у труді,
Дорослими вже стали діти
А ви душею молоді.
Пливуть літа мов тихі води,
І вже минає стільки літ!
Хоч як прожитих років шкода,
Та не вернути їх назад.
Хай щастя панує у вашому домі
І радість у ньому живе,
Здоров'я міцного і щирої долі
Хай Бог посилає і вас береже,
Бажаєм прожити у силі й здоров'ї,
Вам многії літа! Щедрої долі!

Для зручності оплати адміністративного збору в Центрі надання адміністративних послуг установлено платіжний термінал, який дозволяє відвідувачам проводити платежі миттєво.

Відтепер відвідувачі можуть здійснити оплату адміністративної послуги готівкою, не виходячи із ЦНАПу. Безперечно, такі новації допоможуть комфортніше замовити платну адміністративну послугу та заощадити час відвідувачів.

У нас можна також оплатити комунальні послуги, поповнити мобільний, інтернет-зв'язок та зробити інші платежі.

Крок за кроком будуюмо безпечну, сучасну, європейську, сервісну громаду, орієнтовану на потреби громадян!

Завдяки благодійникам і небайдужим учителям у Красногорівській школі з'явився скеледром

Учителі В. П. Бірук і Ю. Г. Каленіченко кілька днів поспіль монтували скеледром.

Хто з нас у дитинстві не мавив романтикою гірських походів, мандрівкою крутими нехоженими стежками, подоланням канатної переправи через гірські річки й ущелини на неймовірній висоті, від якої завмирає серце і перехоплює подих!

Красногорівським школярам пощастило: їхні мрії стали реальністю. Навіть не треба далеко їхати, щоб сповна відчути складнощі пішогодного туризму, потренуватися у подоланні гірських перешкод. У спортивній залі Красногорівського ЗЗСО віднедавна змонтований справжній скеледром! Ініціатором і активним реалізатором проекту цього спортивного дива став учитель і козак Володимир Пилипович Бірук.

– У нас у школі активно працює гурток пішогодного туризму. Якось повіз учнів на змагання в Новокошубеївку колишнього Чутівського району й побачив там такий комплекс. І одразу ж захотілося зробити й у нашій школі щось подібне, – ділиться з нами Володимир Пилипович. – Розпитав, що для цього треба. Пішов до братів Кордубанів, розказав... Вони мене зрозуміли й підтримали. Юрій Володимирович закупив фанеру й дошки на стінку, а Віктор Володимирович виділив гроші на спеціальні зачепи, які «потягнули» майже на п'ять тисяч гривень. Величезну допомогу у виготовленні кріюків для кріплення канатів та полицок під стелею надав начальник машинно-трак-

торної бригади ТОВ «Білагро» Анатолій Миколайович Фененко.

І закипіла робота! Покликавши на допомогу старшокласників, В. П. Бірук разом із учителем фізичної культури Юрієм Григоровичем Каленіченком та технічними працівниками школи свердлили у фанері отвори, вставляли «краби» з протилежного боку, кріпили бруски до стіни й встановлювали на них штучну «скелю». Консультаційну допомогу в облаштуванні скеледрома надавали методист Полтавського обласного центру туризму і краєзнавства Анатолій Вікторович Криворучко та керівник гуртка, студент-заочник Полтавського педуніверситету Роман Могилат. Вони кілька разів приїжджали в Красногорівку, допомогли розмістити місця для кріплення страхувальних канатів, свердлили отвори під кріюки, проводили інструктажі та навчання з техніки пішогодного туризму.

І ось тепер дівчата залюбки тренуються на такому штучному скеледромі. Оскільки в навчальну програму впроваджені модуль за вибором під назвою «Туризм», усі школярі залюбки долають вершини на уроках, а найбільші екстремали – ще й на заняттях гуртка пішогодного туризму.

– Гурток відвідують 16 школярів: 8 учнів молодшої групи і 8 – старшої, – продовжує Володимир Пилипович. – Працюють з ними Вікторія Михайлівна Омеліч і Юрій Григорович Каленіченко. Займатися цим видом спорту дозволяється з 10 років.

Артем Бровко долає «гірські» перешкоди.

На відміну від звичайних пішогодних маршрутів, траси зі спортивного туризму класифікуються за рівнем складності, залежно від наявності на маршруті різних перешкод: вершин, перевалів, каньйонів, скель, льодовиків, річкових порогів тощо. Усе це можна імітувати на скеледромі і в спортзалі. Подолання маршрутів певної складності та довжини дає спортивному туристові право отримати спортивне звання – від юнацького і до майстра спорту міжнародного класу.

Своїми підопіченими вчителі не нараджаються. Діти змінюються на очах: у них розвивається командний дух, з'являються навички самостійності, взаємодопомоги, взаємовиручки, вміння контактувати з іншими людьми. До того ж цей вид спорту розвиває силу, витривалість, відмінно поправляє здоров'я.

Сергій МИКОЛЕНКО.

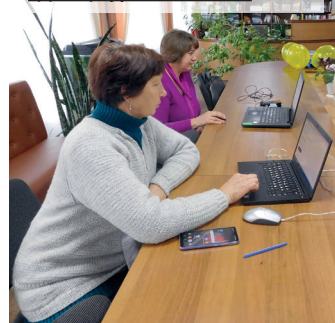
Цифрова освіта – важлива складова сучасного життя

Із 1 по 30 листопада в Україні тривала інформаційна кампанія «Місяць цифрової грамотності», яку ініціювало Міністерство цифрової трансформації України задля ознайомлення населення з платформами Дія. Цифрова освіта (<http://osvita.diaa.gov.ua/>).

Комунальний заклад «Бібліотека Білоцерківської ОГ» є офіційним онлайн-хабом цифрової освіти, тож тут проводили заняття для всіх бажаючих.

До кампанії долучилися всі працівники сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини. Вони склали тести й отримали позитивні бали.

Знайомство з платформою «Дія. Цифрова освіта».

А ось так на базі бібліотеки відбувалося заняття з кібербезпеки для вихованців гуртка «Викрутаси».

Гроші

Розмір прожиткового мінімуму зріс

Із 1 грудня збільшено розмір прожиткового мінімуму. Автоматично зросли й деякі пенсії, державні допомоги тощо, які до нього прив'язані.

За категоріями прожитковий мінімум із 1 грудня буде таким:
для дітей віком до 6 років – 2100 грн;
для дітей віком 6–18 років – 2618 грн;
для працездатних осіб – 2481 грн;
для осіб, які втратили працездатність – 1934 грн.

Мінімальна зарплата зросла на 500 грн і становить 6,5 тис. грн.

Відрахування мінімального страхового внеску ЄСВ в місяць із зарплати працівників та доходів ФОП (за себе), самозайнятих осіб та членів фермерського господарства з 1 грудня становить 1430 грн.

Збільшиться й мінімальний розмір допомоги по безробіттю. Так, українці, які мають менше ніж 6 місяців страхового стажу протягом останніх 12 місяців, отримають 650 грн, ті, хто має понад 6 місяців страхового стажу протягом 12 місяців – 1,8 тис. грн.

Розмір аліментів теж зміниться. Мінімальний (гарантований) розмір аліментів

визначено як 50% від прожиткового мінімуму на дитину відповідного віку, а максимальний – як 10 прожиткових мінімумів для дитини відповідного віку.

Допомога від держави на дітей, над якими встановлено опіку чи піклування, складає 2,5 прожиткові мінімуми для дитини відповідного віку. Відтепер на дітей віком до 6 років виплачуватимуть 5250 грн; від 6 до 18 років – 6545 грн.

Соціальна допомога на дітей з інвалідністю, над якими встановлено опіку чи піклування, – це 3,5 прожиткового мінімуму (7350 та 9163 грн відповідно).

Деякі види пенсій теж зростуть (і теж несуттєво). Так, літнім людям, які не заробили відповідний страховий стаж (35 років для чоловіків і 30 – для жінок) та отримували соціальну пенсію 1854 грн (у розмірі мінімального прожиткового рівня), виплати збільшать до 1934 грн (на 80 грн).

На 200 грн (із 2400 до 2600 грн) зросте мінімальна пенсія за віком для тих пенсіонерів, які мають відповідний страховий стаж. Їхня пенсія розраховується як 40% мінімальної заробітної плати.

Найбільше зростуть максимальні пен-

сії, які «прив'язані» до мінімальних пенсій (максимальна пенсія становить 10 мінімальних). Але таких пенсіонерів в Україні лише 4%. Це переважно колишні судді або особи, які протягом багатьох років перебували на керівних посадах, де отримували офіційну зарплату, в кілька разів вищу від середньої по Україні і платили чималі страхові внески.

Власникам середньої пенсії, яка становить від 3000 до 5000 грн, доразують приблизно по 400 грн. У Головному управлінні Пенсійного фонду України в Полтавській обл. повідомили, що вже провели автоматичні (без додаткового звернення особи) перерахунки пенсій майже 365 тис. жителям області.

